

gressen af Sydafrikanske Arbejdere, som er den eneste repræsentative fagforening, der er åben for alle racer, fortsat ikke har været konsulteret ved udpegelsen af delegationen.

Et flertal af komiteens medlemmer (formanden og arbejdsgiverrepræsentanten), gik ind for en konklusion som i de 2 foregående år, hvorefter indsigelsen måtte forkastes. Samtidig fandt de dog anledning til at udtale, at de fortsat måtte anse den af Den sydafrikanske Republik førte raceadskillelsespolitik for at være i fundamental modstrid med ILOs principper, og at de ikke kunne erklære sig tilfreds, så længe Kongressen af Sydafrikanske Arbejdere ikke bliver taget med på råd ved sammensætningerne af delegationen til konferencen.

Arbejderrepræsentanten gik ind for, at konferencen skulle erklære den sydafrikanske arbejderrepræsentants fuldmagt for ugyldig.

Ved debatten om dette spørgsmål i plenarforsamlingen deltog repræsentanter for en lang række lande, såvel regerings-, som arbejdsgiver- og arbejderrepræsentanter.

Ved afstemningen vedtoges forslaget fra fuldmagtsskomiteens mindretal om at underkende den sydafrikanske arbejderdelegeredes fuldmagt med 135 stemmer for, 3 imod, medens 57 undlod at stemme. De danske regeringsrepræsentanter samt arbejderrepræsentanten stemte for forslaget vedtagelse, medens arbejdsgiverrepræsentanten undlod at stemme.

Klager fra delegerede over valg til komiteerne.

I 1959 gennemførte arbejdskonferencen en ændring i konferencens reglement. Denne ændring tog sigte på, at delegerede, der ikke af deres grupper var blevet indvalgt som stemmeberettigede medlemmer af konferencens komiteer, fik adgang til at klage til et nævn bestående af uafhængige personer. Dette nævn fik adgang til at tildele de klagende delegerede pladser som stemmeberettigede medlemmer af komiteerne, dog at nævnet højst kunne forøge antallet af stemmeberettigede medlemmer i hver enkelt komité med 2 i hver gruppe.

Denne klageadgang var ved arbejdskonferencerne i 1959, 1960, 1961 og 1962 blevet benyttet af arbejdsgiverrepræsentanter for Sovjetunionen og andre østeuropæiske lande samt Cuba, idet arbejdsgivergruppen ikke havde villet indvælge disse i komiteerne, og desuden fra nogle østeuropæiske arbejderrepræsentanter.

Ved denne conference forelå der klager fra arbejdsgiverrepræsentanter fra østeuropæiske lande og Cuba.

Nævnet trådte sammen med den svenske tidligere højesteretsdommer *Sandström* som formand. Nævnet tog klagerne fra en række arbejdsgiverrepræsentanter til følge og udvidede antallet af stemmeberettigede arbejdsgiverrepræsentanter i 6 af konferencens komiteer med 1-2 delegerede.